

**BIBLIOTEKA  
ODRAZ SAVREMENOG**

*Urednik*  
Borislav Pantić

*Naslov originala*  
Joyce Carol Oates  
“Zombie”

Copyright © 1995 by The Ontario Review  
Copyright © 2010 za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

*Dizajn korice:*  
Dragan Bibin  
Copyright © Čarobna knjiga 2010.

ISBN 978-86-7702-119-1

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga  
Beograd 2010.

Džojs Kerol Outs

# ZOMBI

*Preveo*  
Milan Marković



Čarobna  
knjiga

## IZJAVE ZAHVALNOSTI

Deo materijala upotrebljenog u 13. poglavlju preuzet je, u skraćenom obliku, iz *Neuro-: Život na frontovima neurohirurgije i neurologije* od Dejvida Nunana (Sajmon & Šuster, 1989), str. 200–202.

Dijagram upotrebljen u 13. poglavlju preuzet je iz V. Frimenovog *Zbornika Kraljevskog lekarskog udruženja*, 1949, dodatak 42, str. 8–12.

Odlomci iz Prvog dela pojavili su se, u različitom obliku, u časopisu *Njujorker*, oktobra 1994.

# **Uslovna kazna**

# 1

Zovem se K\_ P\_ i imam trideset jednu godinu i tri meseca.

Visok metar i sedamdeset pet, težak šezdeset sedam kilograma.

Smeđe oči, smeđa kosa. Prosečne građe. Ruke i leđa prošarani pegicama. Astigmatizam na oba oka, dioptrijska stakla neophodna tokom vožnje.

Osobene crte: nemam ih.

Osim možda onih izbledelih ožiljaka u obliku crva na oba kolena. Kažu da su zadobijeni posle nesreće na biciklu, kada sam bio mali dečak. Ne protivrečim, ali se ni ne sećam.

Ja nikada ne protivrečim. Slažem se sa vama dok izgovarate svoje mudre reči. Dok pomerate svoja usrana usta ja kažem DA GOSPODINE i kažem NE GOSPOĐO. Moje stidljive oči. Iza naočara sa okvirom od plastike koji je boje kože kad se gleda kroz plastiku.

Belačka je to koža. I sa mamine i sa tatine strane oduvek bila belačka koliko ja znam.

Moj koeficijent inteligencije kada sam se poslednji put testirao: 112. Prethodni put kada sam se testirao: 107. Kada sam se testirao u srednjoj školi: 121.

Rođen u Maunt Vernonu u Mičigenu. Jedanaestog februara 1963. Državna osnovna škola završena u Dejl Springsu. Srednja škola u Dejl Springsu, generacija 1981. K\_ P\_ je maturirao kao četrdeset četvrti po uspehu od sto osamnaest đaka u generaciji. Nije dobio stipendiju ni za jedan fakultet. Nije bio član nijednog sportskog tima, redakcije školskih novina, godišnjaka itd. Najviše ocene iz matematike, osim iz računa na završnoj godini, kada sam zajebao stvar.

Viđam nadzornika za uslovnu gospodina T\_ svakog drugog četvrtka u 10 ujutru u centru Maunt Vernona. Psihijatra, doktora E\_, ponedeljkom u četiri po podne, u univerzitetskom zdravstvenom centru. Grupnu terapiju sa doktorom B\_ imam utorkom u sedam uveče.

Čini mi se da mi ne ide dobro. Možda onako. Znam da svi oni pišu izveštaje. Ali ne dozvoljavaju da ih ja vidim. Da je neko od njih žena, bolje bih prošao, osećam da bih. One vam veruju, one vas ne posmatraju sve vreme. KONTAKT OČIMA DONEO MI JE PROPAST.

Gospodin T\_ postavlja pitanja kao iz rukava. DA GOSPODINE kažem mu ja NE GOSPODINE. Zaposlen sam. Sada za stalno. Doktor E\_ je taj koji prepisuje lekove. Postavlja mi pitanja da me natera da pričam. Jezik mi smeta da govorim. Doktor B\_ štancuje pitanja da bi kako on sam kaže naterao momke da pričaju. Oni su majstori za kenjanje.

Divim im se. Sedim u svojoj odeći i zurim u svoje cipele. Celo moje telo je utrnuli jezik.

Svuda se vozim Fordovim kombijem. Model je iz 1987. godine, boja mokrog peska. Nije više nov, ali je pouzdan. Prolazi pred vašim očima kao da prolazi neopažen kroz neprobojni zid. Nalepnica sa američkom zastavom na zadnjem prozoru velika je kao prava zastava.

Na nalepnici na zadnjem braniku piše PROPUŠTAM ŽIVOTINJE. Mislio sam da je dobra ideja da nabavim nalepnicu za branik.





Da li je Vreme izvan mene, počeo sam da se pitam u srednjoj školi. Kada su stvari počele brzo da se kreću. Ili je vreme unutar mene.

Ako je IZVAN, moraš da ideš u korak sa jebenim satovima i kalendarima. Nema zabušavanja. Ako je UNUTAR, onda radiš šta *ti* hoćeš. Šta god želiš. Stvaraš sopstveno Vreme. Kao da slamaš kazaljke na satu, kao što sam ja jednom uradio tako da ostane samo go brojčanik koji te posmatra.



### 3

Upisan sam kao vanredni student na Višoj politehničkoj školi okruga Dejl gde pohađam dva kursa od po tri poena u letnjem semestru. OSNOVE MAŠINSTVA i OSNOVE DIGITALNOG KOMPJUTERSKOG PROGRAMIRANJA.

Odlučeno je da bi K\_ P\_ mogao da postane INŽENJER. Postoje mnogi tipovi INŽENJERA. Hemijski INŽENJER, građevinski INŽENJER, elektrotehnički INŽENJER, mašinski i avio INŽENJER. U informatoru Više navedeni su uslovi za sticanje diplome. I tata je izračunao za koliko bi godina K\_ P\_ mogao da diplomira.

U pritvorskoj stanici u centru gde su me strpali dok su čekali da tata plati kauciju primetili su kako velikom brzinom računam po papiru. Duž margina starih časopisa koji su ležali posvuda. Uvrnuto: ruka mi se pomerala kao da ima neki svoj cilj. Kao u osmom razredu sa jednačinama iz algebre. Geometrijski problemi, samo što nisam imao šestar i lenjir ali sam ipak ispisivao cifre. Duge nizove brojki nalik na mrave

da bi ih na kraju sabrao tek iz zajebancije, valjda. Ne znam zašto. To je trajalo duže vreme. Satima. Znoj mi je kapao na stranice časopisa dok sam posmatrao kuda se vrh olovke kreće. Čak i nakon što se olovka istupila i njeni tragovi postali nevidljivi. Čak i dok mi se stražar obraćao a ja nisam čuo.

Stavili su me u karantin kako oni to zovu. Devedeset jedan procenat zatvorenika u stanici čine Crnci ili Hispanoamerikanci, a belci su smešteni svi zajedno u manjim ćelijama. Ja sam bio sa dva belca uhapšena zbog droge. Mene su zadržali zbog RASIZMA. Ali nije to bio RASIZAM. Ja ne znam šta RASIZAM znači.

Ja nisam RASISTA. Ne znam ni šta znači jebena reč RASISTA.

Znojio sam se i u rukama držao olovku i pomerao ruke ali nisam govorio. Nikakav KONTAKT OČIMA ni sa kim nisam imao. Primećeno je kako tokom tog perioda zatvorenništva K\_P\_ nije govorio i nije imao KONTAKT OČIMA ni sa kim.

Eto kako ti se te drkadžije uvlače u dušu.

Kako je tata saznao za te matematičke proračune, ne znam. Može biti da su mu dozvolili da me posmatra kroz jednostrano ogledalo. Ili preko kamera. I časopisi su verovatno bili prikupljeni i verovatno su mu ih dali da ih pregleda. On je profesor P\_ i tako ga i zovu. Rekao je da je tada došao na ideju. Da mi pozajmi novac za školarinu na Višoj politehničkoj gde ću naučiti da budem INŽENJER. Svi ćemo zaboraviti na

državni univ. u Maunt Vernonu, to nije uspjelo. To je bilo pre mnogo godina.

Još ranije kada sam imao osamnaest godina desilo se i ono na državnom u Istočnom Mičigenu, u Ipsilantiju. Na to smo svi odavno zaboravili.

*Kventin ima urođenu ljubav prema brojkama* rekao je tata mami. Pređa mnom. Glas mu je bio prigušen kao da mu je grlo začepjeno i da neće da ga pročisti. *Dar za brojke. Nasledio ga od mene. Trebalo je da shvatim ranije.*

Zbog toga sam vanredni student na Višoj politehničkoj školi okruga Dejl. I mnogo učim. Viša je deset kilometara udaljena od mog trenutnog mesta prebivališta ali to mi ne predstavlja problem, rekao sam nadzorniku za uslovnu gospodinu T\_, imam svoj ford kombi i svuda se vozim njime. Ni daljina od hiljadu kilometara ne predstavlja ništa, ali to nisam rekao gospodinu T\_.

Od prošlog ponedjeljka moje mesto prebivališta je Ulica Nort Čerč broj 118, Maunt Vernon. Taj deo grada se zove Univerzitetski visovi. U blizini je veliki kampus državnog univerziteta na kojem predaje profesor P\_. (Ali mama i tata žive u predgrađu Dejl Springsa, na drugom kraju grada.)

U Ulici Nort Čerč broj 118 ja sam DOMAR za celu zgradu nekadašnji dom mog dede i babe. Niko od stanara ne zna taj podatak siguran sam a ja im svakako neću reći.

Zgrada je i dalje u vlasništvu moje bake P\_ koja sada živi u Dejl Springsu. Ali održava je moj otac R\_ P\_ kao zgradu sa više stanova podeljenu u devet jedinica za izdavanje što je odobrila i komisija za urbanističko planiranje.

*Ovo je znak da imamo poverenja u tebe, Kventine.* Tata je rekao.

*Oh a Kventin će dobro raditi posao! Znamo mi to.* Mama je rekla.

Bakina kuća je stara kuća od izbledele crvene opeke, viktorijanska kako je zovu. Spređa izgleda razmrljano kao da je neko prešao palcem preko nje. Tri sprata plus

potkrovlje. Pozadi odavno nadgrađena prostorija koja služi kao ostava. Velika kuhinja u kojoj stanari imaju takozvane „kuhinjske privilegije“. Mračni podrum koji je stanarima NEDOSTUPAN. Kameni temelj koji je vrlo postojan. Kad sam čupao korov u dvorištu otkrio sam da je u prednjem desnom ćošku godina 1892. uklesana u kamen.

Sobe iznajmljuju studenti. Zgrada je zavedena u urbanističkom planu kao takva još od 1978. tako je govorio tata. Da li sam taj podatak znao ili nisam ne znam.

Kao DOMAR ove zgrade živim u prizemlju u sobi sa zadnje strane obezbeđenoj za DOMARA. To je soba koja ima svoje kupatilo, tuš kabinu i ve-ce šolju. Bilo je i ranije DOMARA koji su radili za tatu ali ja o njima ništa ne znam.

Pomoćne stepenice koje vode na gornje spratove i stepenice ka podrumu nalaze se blizu DOMAROVE sobe što je vrlo zgodno. Niko ne može da ide tim stepenicama a da ne prođe pored mojih vrata. U podrumu se nalazi DOMAROVA oprema i alat, radni sto itd.

Imam pristup svim spratovima u zgradi. Zbog toga što sam ja DOMAR. Moj otac R\_ P\_ poverio mi je ovu odgovornost i zahvalan sam mu na prilici koju mi je pružio da se iskupim njemu i mami. Moj glavni ključ može da otvori vrata svih soba u zgradi.

Većina studenata koji kod nas iznajmljuju stanove dolazi iz inostranstva. Iz Indije, Kine, Pakistana, Afrike. Često u početku imaju problema sa vratima, pa me onda zovu da im pomognem. *Gospodin P\_* me zovu. A ja im uvek sve ispunjavam iako pričam manje nego što je potrebno. I nemam sa njima NIKAKAV KONTAKT OČIMA.

*Hvala vam gospodine P\_* kažu oni. Ili samo *hvala gospodine*.

Ta njihova tamna koža i crne blistave oči i crna kosa koja izgleda kao nauljana. Njihov miris kao miris zrelih šljiva. Stidljivi su i učtiviji od studenata iz Amerike i plaćaju kiriju na vreme i ne primećuju stvari koje bi studenti iz Amerike primetili i ne prljaju svoje sobe kao studenti iz Amerike zbog čega tata kaže da su oni poželjni za stanare. Uveče su tihi. Sede za stolom i uče. Svi imaju aranžman sa studentskom menzom tako da se njihovo korišćenje kuhinje svodi na minimum, uglavnom sam ja taj koji koristi kuhinju ali ne jedem tamo jedem u svojoj sobi ispred televizora. Osim ako ne odem napolje.

Sve kuće u Ulici Nort Čerč su velike stare viktorijanske kuće zidane od cigle ili ojačane drvenim gredama. Na velikim placovima. U bakino i dekinu vreme dok je tata odrastao na ovom mestu to su naravno sve bile porodične kuće. Ovo je bio otmeni kraj. Univerzitetski visovi. Baka kaže da su

promene počele posle Drugog svetskog rata. U celom Maunt Vernonu. Sada su sve kuće u Ulici Nort Čerč postale stanovi za izdavanje kao i naša ili kancelarijski prostori ili ih je preuzeo Univerzitet kao kuću pored naše u kojoj je katedra za ISTOČNOAZIJSKE JEZIKE. Na uglu Nort Čerča i Sedme tri bloka odavde gde je nekada bila kuća rektora Univerziteta ceo plac je poravnat i napravljen je parking na više nivoa. *Strašno ružno!* kaže baka. Malo dalje odatle nalazi se nedavno otvoren Burger King koji baka još nije videla i u kome ja ponekad kupim hamburger i pomfrit pa ih ponesem kući i jedem u svojoj sobi dok gledam televiziju ili radim domaći za fakultet.



Ovo je mala bela kartica prikucana na zid kraj mojih vrata. Sam sam je ispisao crnim flomasterom.